

ГЛОГ

разказ от Здравка Евтимова

Първото нещо, което ме грабна у Ана, беше гласът ѝ. Веднъж чух някаква жена да пее една от онези прости песнички, които хората по селата около Радомир тананикат, за да не заспиват прекалено рано вечер. Песента беше за някакво капризно момиче, което иска нейния приятел да ѝ купи коланче със сребърна тока. Бях чувал тази песен - никога не ми бе харесвала кой знае колко. Но що за глас имаше това хлапе – в него грееше среброто на всички сребърни зими, които бях преживял, беше глас, по-голям от вятъра! Тъй и не разбрах какво ме сграбчи със силата на хиляда яки колани. Никога не бях чувал гласище като това.

Бях бъчвар, правех бурета, варели и бъчви, но сърцето ми не беше в обръчите, които стягаха дъгите и правеха от тях съд, нито пък ме теглеше виното, което стопаните държаха в моите бъчви. Аз правех кранчета - те подсвирваха разни мелодии, докато пускаха виното да изтича през тях в шишето. Харесваше ми за хващам звуците на юлската жега, на вечерния вятър и да ги оставям в моите свирещи кранчета. Правех ги от дърво, от ламарина, от кост и можех да слушам с часове острата им пронизителна свирня. Някой голям глас в глупава песничка можеше да ме накара да закова на място и да слушам, без да помръдвам, докато ме заболят краката. Искях да хвана гласа, да му се радвам, да го оставя в кранчето на бъчвата и да го накарам да пее.

Бъчвите ми бяха известни по всички места между Витоша и Рила, а това наистина значи нещо – мъжете от витошките села пиеха като змиорки през работните дни от седмицата, а в неделя – като дракони. Жалко – защото ракията смазваше гласовете им и ги обръщаше на пепел. А техните гласове бяха по-дълбоки от Рилските езера и по-корави от скалите на брега.

Момчетата ценяха много високо добрата ракия в стабилно буре и здраво вино, спало в стара силна бъчва, каквито правех. Аз обаче бях стигнал дотам, че търсех обикновена, но дълбока песен повече от хубаво, яко дърво. Песента превръщаше за мен горещото пладне в Черни връх, караше бурята да се укроти и да се гали в нозете ти като малко кутре.

Огледах се. Искях да бъда сигурен кой пее.

Жалко. Единственият човек, когото видях, беше дребно мургаво момиче, не по-високо от буренце, в която перничани пазят долната си ракия- каменарка, тоест слаба работа, каквато бих издялал, когато съм пиян или пък не съм в настроение да наблягам и да изкарам някой от страшните съдове, с които се бях прославил.

Просто не можех да повярвам в онова, което бях чул. Малката госпожичка продължи да пее за коланчето със сребърната тока. Аз просто не можех да мръдна от мястото си. Гласът и беше три пъти по-голям от нея. Чудех се откъде го измъква – изглеждаше слабовата и мъничка.

Гласът беше планина, по която вършеят сто вихрушки, а на върха грее здраво юлско слънце, което прави бърдата по-долу истинско злато. Слушах ли слушах и се рекох – това не е истина! Страшно ме хвана яд, че хлапето си намери коланчето със сребърната закопчалка и песента внезапно спря. Гласът, който беше по-дълбок от всичките езера на Рила, изчезна без следа и вятърът изведнъж потъна в земята.

- Хей! – извиках аз. - Хей! Може ли да ми изпееш още нещо? Ще ти платя.

Тя ме погледна. Очите ѝ бяха с цвят на барут, който ще изгърми всеки момент.

- Никой не се обръща към мене с „Хей”, господинчо. Нека Хей ти изпее нещо – подхвърли момичето. – Щях да си запиша това на лично място, ако бях на твое място.

- Съжалявам, госпожо – казах аз.

Сигурно тонът ми я бе ухапал, защото младата госпожичка хвърли гневно:

- Няма да пея за някакъв си нагъл бъчвар, та ако ще да ме затрупа до гердана с жалките си пърпорещи бурета.

- О! – ядосах се аз. – Никой не ме е наричал „нагъл бъчвар”!

- Ти си такъв – заяви тя.

След това се врътна и си тръгна. Гледах тесния ѝ гръб, който подскачаше като къртиче, забелязах що за коса има – къдрава, рошава като купчина магарешки тръни, по-голяма и по-тежка от самото хлапе. Тя си прибра гласа и изчезна в горичката. Изведнъж разбрах, че нещо много важно е избягало от мене и не ще мога да го намеря никога. Можех да пусна гласа ѝ в бъчвите и когато момчетата пиеха сливова ракия, щяха да имат планина, щяха да се греят под голямото юлско слънце и потъват в бездънните тъмни ждрела на Рила.

- Чакай! Чакай! – извиках след нея аз. – Ще ти подаря моя кон, ако ми изпееш още нещо.

Народът в Перник и Радомир знаеше що за кон е моят Дорчо. Беше червен като пламъците на два милиона свещи и всеки косъм по гърба му светеше като лют пожар. Дорчо галопираше по-бързо от Фолксваген Тройка из тесните просеки на Гладно Бърдо и ми струваше четири лета дълбаене на дърво само за специални бурета - петнадесет часа всеки божи ден с чук в ръка. Но това бяха щастливи лета. Бъчвите, които стегнах, ми изградиха име, което никой не можеше нито да открадне, нито да помръдне. Ако някой по тези

места потърсеше „бъчваря”, беше ясно като бял ден, че става дума за мен – Иван, майсторът на пеещите съдове. Надявах се, че това дребосъче ще застине на място, само като чуе името на моята алена вихрушка Дорчо.

- Ха! – изсмя се тя. – Не бих се напънала дори да плюя по такъв кон. Той направо е дрипа.

- Какво!

- Дрипа – повтори тя. Смерчът на страшната й коса заподскача и ненадейно изчезна като бухал, дето преследва плъх из гората.

Кипнах. Няма да търпя долна уста да хвърля черни клевети за Дорчо, този кон магия, силен като гръм.

- Слушай, хей! – извиках с всичкия бесен въздух в белия си дроб, а това бе много як бял дроб на бъчвар. – Дъщерята на Добрев, знаеш го нали? Собственика на пивоварната! Та дъщеря му щеше цяла седмица да приказва, че съм благоволил да я погледна. Знаеш ли какво ще направя с тебе, ако те срещна още един път? Ще те сложа пред вратата на моята работилница да лъскаш обувките на клиентите ми.

Сигурно ме бе чула, защото след секунда отново се изпречи пред мене и ме погледна в очите.

- А ти знаеш ли аз какво ще направя, ако те срещна още един път? – в очите й трещеше оня сърдит барут, който не знам защо ми харесваше.

- Много съм любопитен да разбера – казах, очаквайки барута й да експлодира.

- Ще махна изтривалката за обувки пред вратата на моята стая и ще те сложа на нейно място. Първо ще си изтрия чехлите от мустаците ти, после ще разговарям с тебе.

- Какво! – листата на дъбовете наоколо взеха за звънтят като църковни камбани.

Беше лято, най-благодатното време човек да дълбае буре от орехово дърво за гроздова ракия. Гроздето и орехът правеха златни мелодии за моите пеещи канелки, които нагласях в буретата. Ако времето бе ветровито, мелодията бе простовата, звучеше ядовито и момчетата, дето пийваха ракиицата, по някое време се хващаха за гушите. Но ако слънцето бе стояло дълго с дървото и ракията, моите съдове блестяха и пееха. Те помнеха корените на ореха и хълма, на който голямото дърво бе расло и давало плод. Моите пеещи канелки играеха от радост. Ето какво беше слънцето за работилницата ми. Бях дялал буренца за много момичета. Спомням си голямата бъчва, който бях стегнал за дъщерята на пивоваря Добрев; и едно малко, тясно каче за дъщерята на човека, дето държеше най-голямата изба в южна България. Особено пък ме бе изтормозила една ниска трътлеста бъчвичка за момичето на

Салджиев, човекът който продаваше комбайни и трактори по нашия край.

Често намирах забравени дамски чорапи под леглото си. Всичките момичета бяха от хубави по-хубави, всяка една от тях си бе заслужила и буренцето, и мелодията, дето бях подарил вкарал в него. Никоя обаче не ми бе казвала, че съм изтривалка за обувки.

- Бълха! – изкрещях. Лятото и листата на дърветата млькнаха като пусти църковни дворове в главата ми.

Тя се отдалечаваше, гърбът ѝ тесен като лястовиче гнездо, потъна без следа в храстите. Щеше ми се да я догоня.

Припомних си, че бях намерил женска блуза под леглото си. Момичето беше дъщерята на Добрев, пивоваря; както обикновено бях обещал, че ще ѝ направя съдче с хубава мелодия в канелката. Възможно ли е, питах се, да намираш вещи на едно и също момиче в стаята си и да правиш бъчви със златни мелодии само за нея? Не, бих умрял от скука! Трябва да срещам различни момичета, щом търся нови мелодии и съм наблегнал да дялам нови, разкошни съдове. Бях сигурен, че е така.

Дребното същество, чието име не знаех, спря да тича, обърна се и извика:

- Козел!

- Време е за се задомиш – приказваше майка ми. – Време е вкъщи да тичат внуците ми, а не да намирам разни дамски неща – въздишката ѝ беше сива като небето пред буря, после тя добавяше скръбно: - И ти си като баща ти... Не искам да говоря за това.

- Само ако смееш да ме наречеш още веднъж „козел“! – креснах.

Майка ми беше тиха, спокойна жена. Като бях малък, ми пееше разни песнички, пееше и на баща ми - тогава старият или беше болен, или се бе изпокарал с приятелите си. Струваше ми се, че песните ѝ го правят отново як. Той пиеше много и съсипа гласа си, а още го помня - беше глас, мощен като каменарски чук и остър като длето. Баща ми беше драка, често викаше по мама и мълчеше само докато тя пееше. Мисля си, че затова пееше – да не ѝ крещи. Докато траеше песента ѝ, очите му бяха тихи като стая, в която спят малки деца. Тя тананикаше и тихият ѝ глас ме тласкаше да се досещам, че баща ми пак е направил нещо грозно. Сигурен съм, че мама не беше щастлива жена, макар че нищо не казваше.

Момичето вървеше по пътеката, цялото слънце на лятото грееше в косата ѝ, синият цвят на небето взе, че изведнъж попи в дългата ѝ, плътна рокля.

- Роклята ти е боклук – досетих се как да я ухапя аз. – Обувките ти изглеждат още по-зле.

Тя не изрече нито дума.

Майка ми никога не се оплакваше. Баща ми се бе прочул

надлъж и шир по долината на Струма. Съседките из нашия край се чудеха как тя се примирява с неговите многобройни „приятелки”. От малък знаех, че мама често намираше червила и мазила у дома, които не бяха нейни.

- Хей! – викнах колкото ми глас държи подир нахалното момиче. – Щом не искаш да ми изпееш нещо, може би ще свършиш нещо друго за мене? Имам вила наблизко и ще ти дам доста пари след това.

- Значи ще ми дадеш? – попита тя и се обърна към мене. – Може ли да почакаш минутка?

- Да, мога. Но защо да чакам?

- Защото ми трябва малко време. Искан да намеря камък и да уцеля глупавата ти глава – преди да успея да отворя уста и да я ужиля, както си знам, тя хвърли кошницата, която носеше, срещу мене. После тя ми обърна гръб и си тръгна, спокойна тежка нива, потънала в сняг, и също толкова ледена. Чудех се как изведнъж всичко наоколо притихна и тревата, по която стъпваха евтините й обувки, сякаш започна да блести.

- Чакай! – извиках, но тя крачеше решително през поляната - печурка, който изведнъж бе проходила и при това походката и беше страхотно изпъчена и горда. – Хей, ало, къртичината! Ще ти счупя кошницата! – заплаших я, размахвайки плетената празна вещ като меч.

- Ха! – присмя ми се тя.

Това бе всичко, което онзи ден видях от младата госпожичка. Когато се прибрах у дома, веднага попитах мама дали я познава.

- Ами – подхвана майка ми. – Не зная дали точно за него момиче става дума. Ако е онова, за което мисля, трябва да внимаваш. Тя има двама братя.

Много пъти минавах край реката, където я бях срещнал, но Къртичината беше изчезнала безследно. Питах магазинера в „Минимаркет – Павлов” дали не я познава, питах дъщерята на пивоваря, питах и собственика на избата. Къртичината все ми бе в ума, докато правех малко буренце от черничево дърво за рождения ден на областния управител. За да се добера за това дърво, бях дал пет литра от ракията на баща ми – а тази ракия значи всичко из Перник и Радомир. Уж работех сериозно, а все поглеждах към кошницата, която онази, дребната, бе хвърлила срещу мене.

После един ден я видях – припкаше подир стадо кози. Сигурно са били страшно гладни, горките животни, защото поляната изглеждаше като обръсната с бръснач след тях. Мястото беше стръмно, скали стърчаха между тревата, навсякъде виреха глави тръни и магарешки бодили. Малко над тревата се издигаше Витоша, кафява, сърдита и грамадна. Забелязах гущери, което се пържеха под острото слънце. Облаците бяха плоски и горещи, беше

най-обикновен и скучен ден – можех да свия само някое дребно буре за долна „Кръкни гърло” – нещо, дето само подиграва името на ракията; мъжете по тия места я печеха от гнили круши. Пиехме подобна низост само когато някой от приятелите ми се развеждаше, когато приятелката му го зарежеше, или моторетката неочаквано се запънесе и го оставаше без транспорт по средата на пътя.

Изведнъж вулкан изригна сред козите. Не беше песен, защото нямаше думи - само безкраен глас, който блъскаше канарите, пробиваше жегата и хвърчеше до облака, където стърчеше Витоша, а отатък започваше хоризонтът. Не знаех къде отива гласът ѝ и защо изведнъж той се оказа в ръцете ми. Песента ѝ пареше – голяма, дълбока, дълга като пътека към мястото, където съм искал да бъда цял живот. Стори ми се, че идва зима с тежък бял сняг, в същото време беше есен и дърветата бяха целите в злато, но лятото също грееше от всички страни. В гласа ѝ гърмяха сто църковни камбани, Рила хвърчеше към небето и леко се търкулваха към мен малки житни зрънца. Стоях. Не можех да помръдна. Само слушах. Планината стана мъничка. Никога не бях виждал сняг, висулки и малки хлапета да се пързаят върху ледена пързалка в човешки глас. Никога не си бях представял, че една мелодия може да е планина, лято и стадо кози. Целият ми живот бе там, при тях.

Изведнъж песента рязко спря.

-Пак ти! – изкрещя ангелският глас. – Махай се!

Небето стана плоско, зимата изчезна, а стадото кози се хвърли в атака срещу стръмната поляна. Това беше същото момиче. Този път косата ѝ изглеждаше още по-чорлава, ако това въобще беше възможно. Облещих се, когато ми обърна гръб и погна животните към гората.

- Хей! – викнах. – Хей, ожени се за мене. Не бягай. Остани и се ожени за мене!

Тя спря.

-Какво? – попита.

Гласът ѝ беше малък, очите ѝ – най-обикновени кафяви очи, взиращи се в лицето ми. Чак тогава забелязах, че очите ѝ са по-големи от нея, по-големи от живота ми до вчера.

- Не зная как се казваш, но това няма значение – заявих твърдо. – Ожени се за мене.

Най-обикновените ѝ кафяви очи ме измериха от глава до пети.

Разбрах, че не ми вярват.

- Истината ти казвам – креснах.

- Ха! – измърмори тя и подбра козите към бодилите и магарешките тръни в горния край на поляната. Аз тръгнах след нея.

- Ела утре в пет следобед на Горчив Кладенец – подхвърли тя през рамо. – Носи трнокоп и лопата.

- Горчив Кладенец? – ахнах аз. – Ти си луда. Там има само

тръни и глог.

- Истината ти казвам за търнокопа и лопатата – наблегна тя.

- Чакай! Каква истина? – попитах я, но момичето подкара бедите животинки, дисциплинирайки ги с тънка пръчица по гърбовете. Не обърна никакво внимание на въпросите ми. Горчив Кладенец е доста проклета дупка, която пресъхва през лятото, през есента хвърля тиня и мътна вода, която горчи като змия в устата ти, ако си достатъчно глупав да пиеш от нея, а през зимата пощурява и покрива със сив леден щит целия склон. Мястото е гъсто обрасло с глог и шипки, а пътеката, която се провира между трънака до извора ми изглеждаше тясна като иглено ухо. Беше горещо, лопатата и търнокопа тежаха по един тон в ръцете ми. Бях вързал моя верен Дорчо на три километра от пущинака и през целия път до Горчив Кладенец коприви, тръни и лепки ме жилеха и драскаха, а някаква трънка ми разкъса ризата на две места. Беше четири и половина, пристигнах рано и се обърнах целият в слух. Може би Къртичината е наблизо? Ако имах късмет можех дори да чуя как приближава към мен.

Ако момчетата, дето купуваха моите бурета и бъчви, ме видеха тук, дето географията е безсилна, щяха да ме спукват от подигравки докато съм жив. И щяха да бъдат напълно прави. Чаках една печурка. Не знаех дори как се казва, а й бях изкрещял, че искам да се оженя за нея. Всъщност бях намеквал, че е време да се задомя и в присъствието на господин Добрев, пивоваря, и бях повече от добре дошъл в дома му. И собственикът на избата ме приемаше с отворени обятия, за дъщеря му просто нямам думи как ме посрещаше.

Бях бързал пеш три часа до Горчив Кладенец, в смазващата жега, нарамил лопата и търнокоп, по дяволите! Дали съм с всичкия си? Стана пет и двацет и никаква Къртичина не се появяваше на хоризонта. Шавах напред назад, потях се и ругаех под нос. Какъв глупак съм, какъв идиот! Взирах се в безкрайния пущинак от бодли и храсти, ритях камъни в дупката, която миналата година бе изплюла цяло море кафява тиня, и хапех долната си устна. Лопатата и търнокопът лежаха безполезни в краката ми.

- Бъчварю!

Подскочих като ужилен. Огледах се във всички посоки и нищо не видях – нито Къртичина, нито Печурка.

- Къде си?

Чак тогава я видях. Беше се свряла сред най-гъстите шубраци.

Старата й дълга рокля скриваше краката й изцяло.

- През цялото време бях тук, бъчварю.

- Не е възможно! – заявих. – Аз гледах и слушах.

- Ами кой тогава мърмореше, че е глупак и идиот? – попита тя, вперила най-обикновените си очи в моите. Изведнъж те станаха

най-необикновените очи, които бях виждал.

Изведнъж кипнах.

- Дебнела си ме като змия – креснах аз.

- Ти каза, че искаш да се ожениш за мене – припомни ми тя.

- Да – казах. – И какво от това?

Тя нищо не отговори. Затича, пъкна се в драките и сграбчи един голям глогов храст. Ръцете ѝ се провряха между клоните, старата ѝ дълга рокля залепна за листата, дивата ѝ коса се смеси с бодлите на проклетото дърво.

- Щом искаш да се ожениш за мен – подхвана тя, - ще трябва първо да ме измъкнеш от тука.

- Я стига – скастрих я аз. – Тия номера ги прави пред някой друг.

- Ти решаваш – каза тя и напъха пръстите си още по-дълбоко между бодливите клони.

Приближих се към проклетия глог, няколко коприви облизаха голите ми крака и светкавично се дръпнах обратно към пресъхналия извор.

- Не си никакъв мъж, бъчварю – подигра се момичето между тръните и бодливите листа.

Дадох пълен напред към глога, без да обръщам внимание на копривата, но остри вейки, клончета, стъбла и бодли се забиха в бузите ми.

- Казах ти да донесеш трнокоп и лопата – обади се тя.

Сграбчих полите на дългата ѝ рокля и задърпах. Дрехата се разкъса по шевовете, парчета плат останаха в стиснатите ми юмруци, но Къртичината си остана залепнала към глоговия храст както подкова към копитото на Дорчо. Беше горещо, хиляда тръни от гадната драка се бяха забихи в пръстите ми. Виждах малкото ѝ лице. То изглеждаше спокойно като двайсетгодишната гроздова на тате, дремеща при най-прекрасни условия в най-красивото ми буре. Къртичината чакаше, необезпокоявана от нищо, хлада, ледена, като че аз не се трепех, плувнал като Дорчо в пот, да се добера до нея.

- Хич не си хубава! – извиках ѝ.

Лицето ѝ остана непроменено, спокойно, изведнъж разбрах, че тя пази страшната ракия в очите си не за мене. О, печурке, ти не ме познаваш!- рекох си. Протегнах се, сграбчих ръцете ѝ и започнах да дърпам силно и страшно. Тъкмо когато си помислих, че съм скършил съпротивата ѝ, тя ме ухапа. Божичко, това не бяха зъби, а шила! Даже по-остри! Пуснах ръцете ѝ.

- Нали си донесъл трнокоп и лопата – обади се тя между листата, гласът ѝ съвсем сух и делови.

Вдигнах трнокопа и опитах да отрежа с него няколко клона. След това една блестяща идея блесна в ума – ами ако отсека дървото, няма ли да ми е по-лесно да пренеса на безопасно място Къртичина,

листа и клони наведнъж? Захванах да бия клоните с лопатата, нахвърлих се към тънкия дънер с търнокопа, потях се, налитах като оса, докато осъзнах, че ще бъде по-лесно да изкореня проклетия глог. Нахвърлих се да копая канавка, орязах и изпокърших корените близо до дънера. Всъщност храстът беше тънък, нищо затруднително, нито непреодолимо, тъй че го изкорених за нула време.

- Щеше да бъде по-лесно, ако просто ме беше помолил да сляза – каза тя.

Не й отговорих. Пет пари не давах, че бодилите бяха одрали и издълбали ями в главата ми. В пръстите на краката имах двеста трънчета и тресчици, пръстите на ръцете ми вече звъняха от умора, но това никак не ми пречеше. Грабнах глоговия храст заедно с Къртичината, плътно залепнала за него, след това нарамих бодливия вързоп от листа, скъсана рокля и подивяла, чорлава коса.

- Сега може да ми питаш как се казвам – рече тя и се усмихна. Помислих си, че за пръв път се усмихва само на мене. Усмивката й беше като небето заедно с мекия вятър в него.

- Да знаеш, че ти и храстът въобще не ми тежите – казах й аз. – Мога да ви занеса оттук до Черни връх.

Усмивката й изчезна и ме се стори, че над главата ми нямаше повече небе.

- Попей ми, моля те. Само малко попей.

На лицето й отново грейна голямата усмивка, наполовина скрита зад безкрайната й коса. Тя запя. Планината под краката ми застина. Вятърът заслуша. Песничката беше съвсем проста – за момичето и неговото старо коланче. Беше страхотна песен. Гласът й струваше сто хиляди пъти повече от моите пеещи бъчви. Цялата ми работилница беше прах в сравнение със старото коланче в песента на Къртичината.

Изведнъж тя спря да пее и аз съвсем не знаех къде се намирам. Видях, че усмивката й ме чака. Старото коланче в песента й ме обичаше. Черни връх ми беше брат и също ме чакаше.

- Не мога да живея без тебе – прошепнах. – Не мога. Не искам, дори да ми кажат, че ще направя най-великите бъчви на света.

- Зная – каза тя.

Опита да ме целуне, но огромната й коса бе навсякъде, оплетена в клоните на глога, който току що бях изкоренил. Аз я целунах. Няколко трънчета ми попречиха, но можех да ги изтърпя. Всъщност не можех. Не можех да я целуна дълго и много, както ми се щеше.

- Ето го! Ето! Оттук! – чух да крещат в ушите ми мъжки гласове. – Какво й прави той!

Двамата й братя, не много високи, но набити и яки, се втурнаха към мене, много опасни с тежки тояги в ръце, с очи, пламтящи като

разтопено желязо.

- Ще те заколя като прасе! – извика по-едрият. – Ани, направи ли ти нещо този?

- Ще му отрежа ушите, ще ги опека и ще го накарам да ги изяде! – кресна по-дребният, размахвайки малка брадвичка, която не бях забелязал по-рано. – Ела тука, Ани. Бързо ела! – подкани я той.

- Тичай! - подкрепи го по-големият брат. – Първо ще те спасим, после ще го убием.

Къртичината изведнъж ме пусна, побягна встрани от мен и си помислих: - „Край. Тя си отиде.“ Всичко около мен посивя. Светът беше целият тъмен, пет пари не давах дали ще ме убият, или ще ми отрежат ушите, ще ги опекат и ще ме накарат да ги ям. Къртичината изведнъж сграбчи друг глогов храст, този път далеч по-малък от моя. Притисна се към стъблото, усука се около него, пръстите ѝ се плъзнаха между бодливите клони, роклята ѝ потъна в листата, косата ѝ се смеси с цялата гора, по-бодлива от бодлите на глога.

- Идвай при нас или ще ти откъсна главата – заплаши я страховито по-малкия брат.

- Ще я откъснеш, ако ме хванеш – отвърна спокойно тя.

- Хайде първо да го пребием, пък после да я спасим – предложи другият брат и двамата се възряха в мен. Изведнъж ми стана много горещо. Небето се люшна над главата ми, планината се разпери като гладен ястреб и единственото нещо, което виждах, бе тоягата на по-едрия брат и брадвата на малкия.

- Аз оставам с него – обади се Къртичината.

Братята ѝ замръзнаха неподвижно на местата си. Аз също замръзнах, но сега въздухът беше прекрасен и знаех, че ми е приятел. Появи се вятър, той ми беше брат, освен това бях сигурен, че макар и далеч отгук, Черни връх ме обича. Прекрасното лято чакаше в ръцете ми.

- Какво? – кресна по-едрият брат.

- Какво? – ревна след него по-кръвожадният.

- Трябва да ме изтръгнете от това дърво, ако искате да ме завлечете до дома – каза им Къртичината. – Ако искате, можете да го изкорените.

- Ти си луда! – извика едрият брат, опитвайки се да улови ръката ѝ. – Ох!

- Ох! – изпищя вторият брат, захапал пръст с уста. Сигурно се беше убол на някой трън.

- Кажи им – викна ми Къртичината. – Кажи им, че не можеш да правиш бъчвите си без мене.

- Я млъкни! – ревнаха двамата братя в един глас.

- Той се влачи с дъщерята на пивоваря! – изсъска единият.

- И с дъщерята на оня винаря. А ти си нищо под обувките

му! – гръмна вторият.

- Обичам я! – креснах аз. – Не искам да живея без нея. Не искам да дишам без нея. Не мога да вървя без...

Бях забравил тоягата на по-едрия. Тя се стовари върху главата ми, а брадвата на малкия захапа дясното ми рамо. Бях забравил всичко, но като заработиха юмруците, взех за си припомням.

- Ако го ударите още един път – развика се Къртичината, - ще ви вържа, докато спите, ще ви довлека до реката и ще ви удавя! Изведнъж братята й престанаха да ме налагат.

- Тая ще го направи – измърмори единият. – Знаеш я каква е.

- Да – потвърди другият. – Знам я.

- Хей, глупак – изсъска по-малкият брат към мене. – Хайде изчезвай от тука, докато не съм ти резнал главицата.

Можех да му фрасна един под брадата. Знаех, че след удара лицето му ще се превърне в купчина строшени кокали, смазан нос и разкъсана кожа. Не исках да го бия, все пак той беше брат на Къртичината. Въздухът беше прекрасен. Черни връх ми беше пръв приятел. Моето момиче се усмихваше, очите й пълни с лято и зима едновременно, усмивката й бял вятър навсякъде в мен.

- Ани! – извиках. – Ани!

- Лъже те, Ано! – кресна единият брат.

- Ако не го зарежеш, си най-голямата глупачка в Перник! – ревна другият, кръвожадният – А ти, бе! Ти си още по-голям глупак от нея. Знаеш ли какво те чака, ако я вземеш!

Витоша беше песен от сребро, глоговият храст пееше с всичките си бодли, а Ани беше ... просто не мога да опиша колко страхотна беше Ани.

- Зная какво ме чака – извиках аз.

Здравка Евтимова, „ГЛОГ”, 2011